

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж г 698/2016
27.04.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Лидије Тукић, председника већа, Божидара Вујичића и Бисерке Живановић, чланова већа, у правној ствари предлагача С.К. из Б., ради заштите права на суђење у разумном року, одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Апелационог суда у Београду Р4 г 372/2015 од 29.12.2015. године, у седници већа од 27.04.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба предлагача, а решење Апелационог суда у Београду Р4 г 372/2015 од 29.12.2015. године у ставу четвртом изреке, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Решењем Апелационог суда у Београду Р4 г 372/2015 од 29.12.2015. године, ставом првим изреке, утврђује се да је предлагачу повређено право на суђење у разумном року у поступку пред Трећим основним судом у Београду у предмету П 402/15 - раније предмету Првог основног суда у Београду који се водио под бројем П 51873/2010. Ставом другим изреке, наложено је Трећем основном суду у Београду да, када се за то створе процесни услови, предузме мере како би се парнични поступак у поменутом предмету окончао у најкраћем року. Ставом трећим изреке, предлагачу је одређена накнада за повреду права на суђење у разумном року у износу од 60.000,00 динара који ће се износ исплатити из буџетских средстава Републике Србије опредељених за рад судова у року од три месеца, рачунајући од дана подношења захтева предлагача за исплату. Ставом четвртим изреке, одбија се захтев предлагача за износ преко досуђених 60.000,00 динара а до тражених 4.000 евра у динарској противвредности.

Против наведеног решења и то у односу на став четврти изреке, предлагач је благовремено изјавио жалбу побијајући првостепено решење у том делу због непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о изјављеној жалби на основу члана 86 став 3. Закона о уређењу судова ("Службени гласник РС" 116/08... 101/13), Врховни касациони суд је испитао првостепено решење у побијаном делу применом члана 386. у вези члана 402. ЗПП ("Службени гласник РС" 72/11... 55/14) и на основу члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку ("Службени гласник СРС" 25/82... "Службени гласник РС" 46/95... 46/14), на чију примену упућује члан 8в Закона о уређењу судова, па је нашао да је жалба предлагача неоснована.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. ЗПП на које Врховни касациони суд, као другостепени у овом поступку, пази по службеној дужности. Чињенично стање је потпуно и правилно утврђено и материјално право је правилно примењено.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је поступак иницирала тужбом коју је поднела Четвртом општинском суду у Београду 18.12.1997. године али у тужби није правилно означила адресу туженика већ је то урадила тек поднеском од 19.10.2009. године. Иза тога суд је доставио туженом Ђ.Н. тужбу на одговор и одговор је достављен 12.05.2010. године. Поступак у овој парници је прекинут 21.05.2015. године због смрти туженика. У периоду од подношења тужбе до доношења решења о прекиду поступка по тужби је поступало четири суда и исто толико судија, тужила је више пута прецизирала тужбени захтев и преиначавала тужбу, у једном периоду су се Први основни суд у Београду и Виши суд у Београду спорили око надлежности за поступање у овом предмету имајући у виду вредност спора по преиначеној тужби, а било је и изостанака тужиле односно њеног пуномоћника са расправа које су заказиване пред првостепеним судом. Имајући у виду све наведено, а посебно чињеницу да је од подношења тужбе протекло више од 18 година, првостепеним решењем је утврђено да је на описани начин повређено право тужиле на суђење у разумном року, наложено је суду да, када се стекну законски услови, поступак оконча у најкраћем року и тужиле је одређена накнада за повреду права од 60.000,00 динара, док је за већи износ накнаде захтев одбијен.

Правилно је првостепени суд применио материјално право када је тужиле за повреду права на суђење у разумном року у наведеном предмету одредио накнаду од 60.000,00 динара.

Одредбом члана 8б став 1. Закона о уређењу судова је предвиђено да ако непосредно виши суд утврди да је захтев подносиоца основан може одредити примерену накнаду за повреду права на суђење у разумном року из чега произилази да новчана накнада и у ситуацији када је утврђена повреда права на суђење у разумном року није обавезна. Међутим, у конкретном случају она предлагачу свакако припада имајући у виду пре свега укупно трајање поступка. Код одређивања висине накнаде правилно је првостепени суд узео у обзир и чињеницу да је тужила својим поступањем у току трајања парнице допринела да поступак толико дуго траје, пре свега због тога што није правилно означила адресу туженика што је онемогућавало првостепеном суду да по тужби благовремено поступа.

Тужила неосновано у жалби истиче да првостепени суд није потпуно и правилно утврдио чињенично стање, као и да нису наведени разлози зашто њен захтев није у целини усвојен.

Како се ни осталим наводима из жалбе не доводи у сумњу правилност првостепеног решења у ожалбеном делу, одлучено је као у изреци на основу члана 401. тачка 2. ЗПП.

**Председник већа
судија
Лидија Ђукић,с.р.**